

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΙ'Ν ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μολαταύτα, μία επίπολαιη οκέψι, μία όλεθρία έμπνευσις μου ήρθε εαφνικά στο νοϋ. Νά πυροβολήσω και νά σκοτώσω τον πάνθηρα. Καί χωρίς νά σκεφθώ περισσότερο, έσκόπευσα, πυροβόλησα και εζάπλωσα κάτω τó θηριο αυτό, τó τόσο άγριο κι' άιμοθόρο!

Μά μετάνιωσα εϋθύς άμέσως για την άπερισκεψία μου αυτή. Γι' ατι μόλις ή ζαβαλίδες είδαν νεκρό κάτω τόν εχθρό τους, τομάστηκαν νά έπιτεθούν εναντίον μου.

Ή θεσι μου πλέον ήταν έπικίνδυνη.

Πώς θά τ'άβγαζα περα με τ' άγρίμια αυτά, τά ικανά νά με κατασπαράξουν κι' έμένα και τ' άλλό μου;

Ο Μόρος μου κατάλαθε άμέσως τόν τρομερό κίνδυνο που διατρέχα με κι' άρχισε νά φεύγη γρήγορα,

παρ' όλη του την κούρασι.

Μά οι μικροί, διαβολέμενοι κάπροι τόν πλησίαζαν κάθε τόσο, τόν κύκλωναν, πηδούσαν άπάνω του και τούσχιζαν τά πόδια, με τά σουβλερά τους δόντια.

Ή θεσις μου ήταν δεινή.

Κινδύνευα νά μη βγω ζωντανός άπ' τη λόχημ αυτή του θάνατου.

Όσο γρήγορα κι' άν έτρεχε τ' άλόγο μου, οι μικροί αυτοί κάπροι τó πρόφταναν, τρέχοντας σαν νάχαν φτερά ανάμεσα στ' άγκάθια και στούς θάμνους.

Τó κυνηγητό αυτό κράτησε άρκετή ώρα.

Πυροβολούσα με τó πιστόλι μου εναντίον τών ζαβαλίδων, μά δέν μπορούσα μολαταύτα νά τούς κόψω τó δρόμο.

Άξαφνα φωνές άντηχησαν στ' αυτία μου, καθώς εκάλπαζα σαν τρελλός. Ήταν ο Στάνφιλδ, ο Κουακεμπές και οι άλλοι στρατιώτες μου.

Οι γεναίτοι αυτοί άνδρες, άρχισαν νά πυροβολούν εναντίον τών κάπρων, ως που τούς ανάγκασαν νά τραπούν εις φυγήν, ακούζοντας λυσσασμένα.

Ευχαρίστησα τó Θεό για τή σωτηρία μου άπό βεβαίωτατο κίνδυνο και αναζήτησα, άμέσως κατόπιν μεταξύ τών συντρόφων μου τόν γέρο Ρούθη, και τόν Γάρεϋ. Δέν είδα όμως ούτε τόν ένα, ούτε τόν άλλο.

Οι σύντροφοί μου κατάλαβαν τή ζητούσα και μ' έπληροφόρησαν ότι οι δυο κυνηγοί τών δασών είχαν ακολουθήσει τά ίχνη του λευκού άλλόγου, στέλνοντας τούς στρατιώτες μου νά με βροϋνε.

Ή πληροφορία αυτή με γέμισε χαρά. Δέν είχε χαθή λοιπόν κάθε έλπίδα για την άνεύρεσι του λευκού άλλόγου. Τί σοφά και τί φρόνιμα που σκέφτηκαν κι' ένήργησαν οι δυο φίλοι μου! Έτσι τó λευκό άλλόγο δέν θά

μάς διέφευγε.

Τώρα πειά δέν μάς έμεινε, παρά νά βροϋμε άπό την Κόλασι αυτή και νά ξαναγυρίσουμε στο λειμώνα. Όταν θά φτάναμε εκεί, θά βρισκαμε τó μέρος, άπ' τó όποιο είχαν εισχωρήσει στη λόχημ ο Ρούθης κι' ο Γάρεϋ, και θά ακολουθούσαμε τά ίχνη τους, σύμφωνα με την έντολή πουχε δώσει στούς συντρόφους μας ο Ρούθης. Κατ' αυτόν τόν τρόπο, δέν θ' άργούσαμε νά τούς συναντήσουμε και νά ενώσουμε τις προσπάθειές μας για την σύλληψι του λευκού άλλόγου.

Άμέσως έτέθη επί κεφαλής μας ο Στάνφιλδ και ξεκινήσαμε για τó λειμώνα, ακολουθώντας τά σημάδια που είχαν τοποθετήσει έρχόμενοι νά με βροϋνε, για νά μην χαθούμε.

Μετά άρκετό δρόμο, ανάμεσα στ' άγκάθια και στούς έρρούς θάμνους, φτάσαμε στο λειμώνα. Στο δρόμο διηγήθηκα στούς συντρόφους μου, πως έπεσαν σπάνω μου οι μικροί κάπροι και πως έσκότωσα τόν άντίπαλό τους τόν κόκκινο ιαγκουάρ.

Έπικίνδυνα άγρίμια και τά δυό, μου ειπε ο Στάνφιλδ. Κι' όμως, είδα κάποτε έναν κυνηγό νά πνίγη ένα ιαγκουάρ, με τά ίδια τά χέρια του! Ναι, μά τούς άγιους. Τó ιαγκουάρ ήταν θέθιας πληγωμένο. Τó είχε τοξέψει ένας Ίνδος. Αυτό όμως δέν τó εμπόδιζε νά καταεσχίση τόν κυνηγό με τά σουβλερά του νύχια.

Τού όργωσε κυριολεκτικώς τó κορμί και τά υπράσασα και έκαμε μήνες νά γίγη καλά. Μολαταύτα, τó Ιγκουάρ δέν τά βγάξει περα με τις ζαβαλίδες. Ά, λοχαγέ μου, άν δέν ερχόμαστε έγκαιρώς, θά σάς είχαν ξεσχίσει, ή άθλιες! Είνε τόσο πεισματάρηδες αυτοί οι μικροί κάπροι, με τó μεταξίνο τρίχωμα! Ήσαν ικανοί νά κάψουν κομμάτια και σάς και τó γενναίο άλλόγο σας...

Μόλις φτάσαμε στο λειμώνα, δέν σταθήκαμε ούτε στιγμή νά ξεκουραστούμε. ΟΥΤΟ Στάνφιλδ μούδειξε τó μέρος άπ' τó όποιο είχαν μπει στη λόχημ οι δυο κυνηγοί κι' άμέσως, χωρίς νά διαστάσω, ξαναμπήκα με τούς συντρόφους μου στην Κόλασι αυτή, στην όποια τóσους κινδύνους διέτρεχα πρό όλίγης ώρας.

Τά ίχνη τών δυο κυνηγών πάνω στα ξερά χόρτα, καθώς και του λευκού άλλόγου, διακρινότουσαν καθαρά. Κάπου-κάπου όμως τó έδαφος ήταν πετρώδες κι' έτσι εχάναμε τά ίχνη και ψάχναμε άρκετή ώρα για νά τά εναβροϋμε.

Διανύσαμε έτσι πέντε μίλια, ανάμεσα στούς έρρούς θάμνους και στ' άγκάθια. Φείδια κι' άλλα παράξενα έρπετά τρούαζαν στο πέρασμά μας και φεύγανε γοργά προς τούς πιο πυκνούς κι' άγκαθερούς θάμνους. Έν τούτους, μ' όλο τó δρόμο πουχες πάρει, δέν συναντήσαμε τούς δυο κυνηγούς. Είχαν, άσφαλώς, άπομα-

Έπικει ένα ιαγκουάρ με τά ίδια του τά χέρια...

κρυνθή πολύ, ακολουθώντας τα ίχνη του λευκού αλόγου.
"Άξαρνα, μιά παράξενη μυρωδιά χτύπησε στις μύτες μας.
"Ο αέρας άρχισε να γίνεται πιο βαρύς και θερμός. Ή άτμόσφαιρα πιο βολή...
Τι συνέβαινε τάχα ;
Κυτάξαμε ψηλά, στον ορίζοντα, και είδαμε μακριά, προς το βάθος της λόχμης, ένα άπαισιο μαύρο ντούχιναμα.
—Καπνός! είπε ο Στάνφυλδ.
—Πυρκαϊά! φώναξε ένας άλλος στρατιώτης.
"Εφρίξαμε. Ήταν πραγματικώς πυρκαϊά. Ή άπέραντη ξερή λόχημ καίγεται σαν πυροτέχνημα!...
Τό γεγονός αυτό, ή φωτιά σέ τέτοιες ερημίες, προκαλεί τή φρίκη και τήν τρομάρα και στούς πιο γενναίους και ψύχραιμους ανθρώπους. Οί κυνηγοί που ζούν στη ζούγκλα και στούς λειμώνας, ξέρουν πολύ καλά τί σημαίνει ένα τέτοιο κακό, ένα τέτοιο ξαφνικό. Πρόκειται περί άληθινής συμφοράς. Και μάλιστα, όταν ή φωτιά πιάσει σέ ξεροτόπιους έκτεταμένους σέ λόχμες, σαν αυτή στην όποια βρισκόμαστε. Στίς περιπτώσεις αυτές, ή φωτιά απλώνει γύρω με καταπληκτική ταχύτητα. Ή φλόγες πετούν σαν πύρινα όρνεα. "Όλα καίγονται γύρω, σαν μπαρουτή. "Ανθρώποι και ζώα δέν προφτάνουν να κάμουν λίγα βήματα και πέφτουν θύματα του ξαφνικού καπιού. Ή φλόγες τούς ζώνουν και τούς κάνουν στάχτη. Αλλά τά πευλιά, αν δέν προλάβουν να πετάξουν πολύ ψηλά, ώστε να μήν τά φτάη ο καπνός και ή πύρα, καίγονται στη στιγμή.
"Όλ' αυτά είνε αρκετά, θαρρώ, για να σας δώσουν να καταλάβετε πόσο άνησυχήσαμε έλοι μας, μόλις αντιληφθήκαμε ότι ή άπέραντη λόχημ καίγεται. Οί σύντροφοί μου κυτταζόντουσαν άνησυχά. Είχαν καταλάβει πολύ καλά ότι ο κίνδυνος που μας τριγύριζε ήταν μεγάλος, άμεσος, φρικώδης.
"Όπως επίσης ενοιήσαμε, ή φωτιά έκαιγε ακριβώς έμπρός μας, προς τό μέρος, κατά τό όποιο τραβούσαμε. Ο άγέρας που φυσούσε επίσης προς τό μέρος μας, έφερνε άπάνω μας τή δυνατή μυρουδιά του καίονμένου ξερού χορταριού και μιάς έπιγνε. Μέσα σέ λίγες στιγμές, ή άτμόσφαιρα γύρω μας πύκνωσε και θόλωσε έτσι, λές κι' άρχισε να νυχτώνη.
"Ο Ιδρώτας τήν ώρα αυτή έτρεχε άπ' τό σώμα μας ποτάμι.
Διψούσαμε σαν κολασμένοι, τό στόμα μας είχε στεγνώσει και με δυσκολία παίρναμε τήν άναπνοή μας.
Μπρός στον κίνδυνο που μας άπειλούσε να κοσμή ζωντανοί, οί σύντροφοί μου έπρότειναν να γυρίσουμε πίσω και να καλπασουμε όλοσυχώς προς τόν λειμώνά. "Αν βγαίναμε εγκαίρως από τή λόχημ, όπρηξε έλπίς να γυτώσουμε. Μά δέν ήθελα να παρατηθώ ακόμη του σκοπού μου. Έπιθυμούσα να προχωρήσω έμπρός, παρ' όλο τόν κίνδυνο που διέτρεχα.
"Επειτα, δέν ήθελα ν' αφήσω μόνους τους μέσα στον τρομερό κίνδυνο που παρουσιάζτηκε άξαρνα, τό Ρούθη και τό Γάρβυ. Που βρισκόντουσαν τή στιγμή αυτή οί δυο κυνηγοί ; "Ασφάδως προς τό μέρος της φωτιάς, αναζητώντας τό λευκό άλογο. "Αλλά και τό λευκό άλογο προς τό μέρος αυτό είχε τραβήξει. Ο κίνδυνος συνεπώς ήταν διπλός. Κινδύνευαν να κοσούν, όχι μόνον ο γέρο Ρούθης με τό Γάρβυ, αλλά και τό λευκό άλογο, με τήν άγαπημένη με τό "Ιζολίνα!...
—Φίλοι μου, φώναξα στούς συντρόφους μου αν και πνιγόμενι άπ' τόν καπνό, άς προχωρήσουμε λίγο ακόμα. "Ας τό κάμουμε προς χάριν τών δυο γενναίων συντρόφων μας.
Και για να τους δώσω τό καλό παράδειγμα, κένθησα τ' άλογό μου και προχώρησε βαθύτατα μέσα στη λόχημ. Οί σύντροφοί μου αναγκάσθηκαν να μ' ακολουθήσουν. Προχωρήσαμε έτσι αρκετά προς τό μέρος της φωτιάς, ή όποια, αν και άπέτρεχε αρκετά ακόμα, μάς έστειλε ωστόσο τήν άβάσταχτη θερμότη της, ή όποια μάς έπνιγε.
Τέλος, σ' ένα άνοιγμα της λόχμης, έντελώς φαλακρό και

πετράδες, διακρίναμε άναμεσα στον καπνό δυο σκιές. Συγχρόνως δυνατές φωνές άντήχησαν :
—"Ε!... "Ε!... "Εεεεε!...
Ετρέξαμε γρήγορα προς τά εκεί.
"Η καρδιά μου πήγαινε να σπάση, από τούς δυνατούς παλμούς της.
"Όσαν εκεί ο γέρο Ρούθης με τό Γάρβυ. Είχαν άραγε μαζί τους και τό λευκό άλογο ; Τό είχαν πιάσει επί τέλους ; Κυτάξα γύρω τους με λαχτάρα "Αλλοίμονο, όμως!... Τό λευκό άλογο δέν ύπήρχεν εκεί. Τό λευκό άλογο δέν είχε συλληφθῆ...
"Ο γέρο Ρούθης μ' έπλησίασε λυπημένος και μου εξήγησε τί είχε συμβεί.
"Ενώ έτρεχαν κατόπιν τών ίχνών του λευκού αλόγου, σίγουρο : πώς αυτή τή φορά θα κουραζόταν τό άκατάβλητο αυτό ζώο και θα τό πιάνανε, άντίκρυσαν ξαφνικά καπνό και δέν άργησαν να καταλάβουν ότι ή λόχημ καίγεται, μπροστά τους άκρίβως.
"Εν τούτοις προχώρησαν ακόμα, ακολουθώντας τα ίχνη του λευκού αλόγου, ως που είδαν πειά ότι δέν μπορούσαν να κάμουν βήμα πιο μπρός.
"Ο καπνός τούς τόφλωνε.
"Η πύρα της πυρκαϊάς τούς έπνιγε.

"Αναγκάσθηκαν τότε, θέλοντας και μη να γυρίσουν πίσω και να σταθούν στο μέρος αυτό που τούς βρήκαμε. Έλπιζαν πως ίσως τό λευκό άλογο θα τούμαζε άπ' τή φωτιά και θα γύριζε κι' αυτό πίσω. "Ετσι θάπεφε άπάνω τους και θα τό πιάνανε με τούς λάσους των.
Μά ως τή στιγμή, τό λευκό άλογο δέν είχε φανεί.
Τί είχε απογίνει άραγε ;
Βρήκε τρόπο να βγη από τό άλλο μέρος της άπέραντης λόχμης, αποφεύγοντας τις φλόγες ; Είχε περικυκλωθῆ άπ' τή φωτιά κι' είχε καεί ; "Αγνωστο.
"Η λύπη μου δέν είχε πειά όρια.
"Ο Θεός δέν μάς βοηθούσε καθόλου.
Τόσες φορές είχαμε πλησιάσει τό λευκό άλογο, για να τό ξαναγάσουμε τήν τελευταία στιγμή. Και τή φορά αυτή, ο κίνδυνος που τό άπειλούσε, ήταν μεγάλος. Ή λόχημ καίγεται έμπρός μας, σαν δεμάτι ξερού άχύρου.
"Ενώ εστέκαμε έτσι λυπημένοι, απογοητευμένοι και κατακουρασμένοι, ή λόχημ γύρω μας ζωντανέυε, άχολογούσε από ποδοβολήτα κι' άγρια σκουζιματα. Τά ζώα που ζούσαν μέσα σ' αυτή, ήσαν άνάστατα πρό του τρομερού κίνδυνου που τά άπειλούσε.

"Ενα ζαρκαδιό πέρασε έξαφνα μπροστά μας, τρέχοντας μ' όλη του τή δύναμη, κατατρομαγμένο. "Επειτα φάνηκε να φεύγη προς τό μέρος του λειμώνος ένα κοπάδι από αγριόγαιδα. Τά κακότυχα ζώα έρχόντουσαν ίσια έπάνω μας και μόλις μάς είδαν, τρούμαζαν περισσότερο. "Ωστόσο, δέν ξαναγύρισαν πίσω. Πέρασαν λίγες σπιθαμές πλάι μας κι' έφυγαν κι' αυτά προς τό λειμώνά, πετώντας σχεδόν, μήν άγγιζοντας τή γη, γιατί εσπώσω τους έφτασε ένα κοπάδι λύκων. "Εφευγαν κι' αυτοί τή φωτιά και πέρασαν πλάι μας, ουρλιάζοντας άγρια. Μετά τούς λύκους πέρασε πλάι μας μιά άρκούδα, ύστερα από αυτή ένας πάνθηρας και κατόπιν άπειρα άλλα άγριμιά της λόχμης και τών δασών, όλα τρομαγμένα μπρός στο μεγάλο κίνδυνο της πυρκαϊάς.
"Αλλά και τά όρνεα της λόχμης είχαν τρούμαξει και ήσαν άνάστατα. Πανώ όπ' τά κεφάλια μας άδειο και γύτες, με μαύρα φτερά έκρωστα άγρια και φτεροκοπούσαν...
Και τό ζώα και τ' άγριμιά της λόχμης, όλο και περνούσαν πλάι μας, σ' έτελειωτή σειρά...
Μιά δευτερη άρκούδα φάνηκε σέ λίγο. Εσχόταν ίσια πνώ μας και λίγο έλειψε, έτσι που ήταν τυφλωμένη από τόν καπνό και τό εόθε της, να πέση άναμεσα μας.
(Ακολουθεί)

Φλόγες, σπιθες, καπνός, άπειλίσια, φρίκη!...